בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 43086-05-21 י.ר. נ' ס.ע.ר ואח'

תיק חיצוני:

לפני **כב' השופט שאול שוחט, סגן נשיא**

מבקשים **י.ר**

נגד

משיבים **1. ס.ע.ר**
ע"י ב"כ עו"ד ניצן יריב ו/או אפרת אמסטר
2. מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות
ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז תל-אביב (אזרחי)

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטות בית המשפט לענייני משפחה במחוז תל-אביב (כב' השופטת איריס אילוטוביץ סגל, בתלה"מ 9627-03-21), מהימים 13.5.21 ו-18.5.21.

לטענת המבקש, במסגרת החלטותיו אלו, דחה ביהמ"ש קמא את בקשותיו לקיים דיון דחוף בשתי בקשות דחופות וזאת בניגוד לנוהל נשיאת בית המשפט העליון מס' 2-20 שעניינו "**טיפול בתי המשפט לענייני משפחה בהליכים דחופים שעניינם חשש לפגיעה במוגנותם של ילדים והבטחת הקשר בין הורים לילדיהם**" (להלן: "**נוהל הנשיאה**"). עוד מלין המבקש על כך שביהמ"ש קמא חייב אותו בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 2,000 ₪ (1,000 ₪ בכל החלטה) "**אך בשל רצונו לקבל סעדים דחופים על פי נהלים אלו ומדובר למעשה בפעולות תגמול בלתי סבירה בנסיבות שנוצרו בשל הגשת תלונה לנציבות השופטים**".

בבקשת רשות הערעור שלפניי עותר המבקש לבטל את החלטות בית המשפט קמא שהשיתו עליו הוצאות לטובת אוצר המדינה וכן "**להורות לבית המשפט קמא לקיים דיון דחוף בבקשות המבקש כמפורט ברישא של בקשת רשות הערעור, או לחילופין להורות על דיון דחוף בפני בית המשפט הנכבד בעניין זה**".

בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור עתר המבקש גם בבקשה לעיכוב ביצוע החלטת ביהמ"ש קמא המורה על חיובו בהוצאות משפט לטובת אוצר המדינה. משהמבקש לא טרח לצרף את המדינה (המרכז לגביית קנסות ואגרות) כצד לבקשת רשות הערעור ולבקשה לעיכוב ביצוע, הוריתי בהחלטתי מיום 23.5.21 על צירוף המדינה כצד ובקשתי עמדת המדינה לבקשה לעיכוב ביצוע בתוך 14 ימים ממועד ההמצאה.

ביום 24.5.21 הפקיד המבקש את העירבון הנדרש לשם הדיון בבר"ע.

<u>דיון והכרעה</u>

לאחר עיון בבקשה ובנספחיה החלטתי לדחות את הבקשה ללא צורך במתן תשובה.

המבקש מלין על מועד הדיון שנקבע על ידי ביהמ"ש קמא בבקשותיו, ליום 28.6.21, כשלטענתו היה על ביהמ"ש קמא לקבוע מועד מוקדם יותר לדיון. צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 (להלן: "**הצו**") הגביל את סוגי ההחלטות שבהן תינתן רשות ערעור. נפקות הצו הינה שבעל דין אינו יכול לקבל רשות ערעור על החלטה של הערכאה הדיונית ביחס לעניינים המפורטים בו, אלא עליו להמתין עד לסיום ההליך כדי לערער בזכות היה ויחפוץ בכך. סוג ההחלטה המנוי בצו והרלוונטי לענייננו מוזכר בסעיף (1) לצו:

"1. לא תינתן רשות ערעור על החלטה מן הסוגים המפורטים להלן:
(1) החלטה בעניין קביעה ושינוי של מועדי דיון ומועדים להגשת בקשת, תגובות, כתבי טענות, מסמכים, סיכומים ותצהירים (להלן בצו זה- כתבי טענות);

להבנתי, הוראות נוהל נשיאת בית המשפט העליון אינן גוברות על הוראות הצו (השוו לבג"ץ 8847/11 **<u>פלוני' נ' השופט דניאל טפרברג</u>** שם עתרו העותרים לבג"ץ כלפי השופט בערכאה הדיונית שהוציא לטענתם תחת ידיו החלטות שנוגעות לשינוי מועדי דיונים שלא בהתאם לנוהל אחר של נשיאת בית המשפט העליון, בין השאר על בסיס טענה כי אין להם סעד אחר לאור הוראות הצו. ביהמ"ש העליון ביושבו כבג"ץ דחה את העתירה, מבלי שהתייחס לטענת העותרים בעניין היעדר יכולתם לפנות בבר"ע על החלטת הערכאה הדיונית).

במקרה דנן, מעבר לפן המשפטי אני סבור כי גם מהבחינה העובדתית אין הצדקה למתן רשות ערעור. בענייננו, בקשת המבקש "**למתן סעד זמני למניעת פגיעה במוגנות הקטינים**" , בה עתר לקיום דיון דחוף בהתאם לנוהל הנשיאה, הוגשה לבית המשפט קמא ביום 7.4.21 (הבקשה צורפה כנספח ד' לבר"ע). למחרת, ביום 8.4.21, הגיש המבקש לבית המשפט קמא בקשה לצו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991 (ה"ט 16215-04-21). הבקשה צורפה כנספח ו' לבר"ע). עיון בבקשות מגלה כי הן נסמכות על אותם טעמים.

ביום 13.4.21 קיים בית המשפט קמא דיון בבקשה לצו הגנה ובתום הדיון ובמעמד הצדדים נתן פסק-דין באותו הליך (ה"ט 16215-04-21). טענת המבקש בבר"ע כי פסק-הדין שניתן שגוי וכי הגיש בקשה לתיקונו אינה סותרת את העובדה כי בפועל קיים ביהמ"ש קמא דיון בו נשמעו הטענות שעמדו בבסיס בקשתו ל"סעד זמני למניעת פגיעה במוגנות הקטינים" בתוך מסגרת הזמן שנקבעה בנוהל (14 ימים ממועד הגשת הבקשה – ר' ס' 7 לנוהל).

<u>אשר לחיוב בהוצאות משפט לטובת אוצר המדינה:</u>

ביום 13.5.21 הגיש המבקש לבית המשפט קמא "**בקשה דחופה לשמיעת הקטינים**" בה עתר כי ביהמ"ש יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיפים 50(ב) ו-51 לתקנות בית משפט לענייני משפחה (סדרי דין), תשפ"א -2020, ויורה על שמיעת הקטינים לפניו בדחיפות וללא נוכחות הוריהם ובאי כוחם. עוד באותו היום נתן ביהמ"ש קמא החלטה לפיה המשיבה תגיב לבקשה בתוך 7 ימים.

במקביל, בניגוד מוחלט לבקשה שהוגשה, לאופן שמיעת הקטינים הקבוע בתקנות לה היא מפנה, כמו גם להחלטת ביהמ"ש קמא שניתנה בה - החליט המבקש להגיש לביהמ"ש קמא ביום 13.5.21 מסמך נוסף בו פירט תכני "עדות" שלכאורה גבה מהקטינים יום קודם לכן (12.5.21).

בהחלטה נוספת מאותו היום, על גבי אותו המסמך, הורה ביהמ"ש קמא כי אינו מקבל את המסמך כפי שהוגש, הביע את מורת רוחו מהתנהלות המבקש שנטל עדות מילדיו הקטינים ו"**נראה כי מתעלם פעם אחר פעם מדברי והחלטות בית המשפט ובכוח מנסה להכניס את ילדיו הקטינים לתוך הזירה. כל זאת בשים לב לעובדה שרק היום והגיש האב בקשה לשמיעת הקטינים**". את מורת רוחו מהתנהלות זו הביע ביהמ"ש קמא לידי ביטוי בחיוב המבקש בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 1,000 ₪.

חיוב נוסף של המבקש בהוצאות לטובת אוצר המדינה על סך 1,000 ₪ נעשה ביום 18.5.21 על גבי בקשה **שישית** מטעמו לקביעת מועד דיון בבקשתו למוגנות הקטינים ולשמיעת הקטינים. ביהמ"ש קמא נימק החלטתו בהתנהלותו של המבקש ומשהבקשות לקביעת דיון הוגשו זה מכבר וניתנו בהן החלטות. מעיון בתיק המתנהל בביהמ"ש קמא למדתי כי בתוך תקופה של כשבועיים ימים בלבד (3.5.21 ועד ליום 18.5.21) "הציף" המבקש את ביהמ"ש קמא בלא פחות מ-6 בקשות שונות לקביעת דיון, שלפחות חלקן הוגשו בהתעלמות מוחלטת מהחלטות ביהמ"ש קמא בבקשות הראשונות (החלטה המורה כי יוגשו מועדים מוסכמים ובהמשך החלטות המורות על קבלת תגובת המשיבה לבקשה).

תקנה 4 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018, מגדירה כ"שימוש לרעה בהליך השיפוטי" גם "**פעולה בהליך שמטרתה או תוצאתה לשבשו, להשהותו, או להטריד בעל דין, לרבות פעולה בלתי מידתית לאופי הדיון, לעלותו או למורכבותו**". תקנה 151(ג) לתקנות אלו קובעת, כי "**סבר בית המשפט שבעל דין עשה שימוש לרעה בהליכי משפט או לא מילא אחר תקנות אלה, רשאי הוא לחייבו בהוצאות לטובת הנפגע או לטובת אוצר המדינה ובנסיבות מיוחדות אף את בא כוחו**". שני המקרים בהם חייב ביהמ"ש קמא את המבקש בהוצאות המשפט הם מקרים מובהקים לשימוש לרעה שעשה המבקש, עו"ד בהכשרתו, בהליכי משפט משישיבשו את ההליך (ההתנהלות בגינה ניתנה ההחלטה מיום 13.5.21) וכללו בקשות סרק רבות (ההתנהלות בגינה ניתנה ההחלטה מיום 18.5.21). בית משפט של ערעור אינו נוטה, דרך כלל, להתערב בפסיקת הוצאות אלא במקרים חריגים בהם נפל משגה ממשי באופן הפעלת שיקול הדעת בענין זה (ע"א 769/89 **רובינשטין נ' זמרן**, פד"י מב(3) 581, 593, ע"א 687/83 **מזור נ' מזור**, פד"י לח(3) 29. ע"א 324/84 **חב' פישל איזמן ובניו בע"מ נ' אוריאלי**, פד"י מא(2) 421). ההוצאות לטובת אוצר המדינה שנפסקו במקרה זה הם לטעמי ברף הנמוך, בודאי לא חורגים מהסביר במידה המצדיקה התערבות.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, בקשת רשות הערעור נדחית.

משלא התבקשה תשובה לבר"ע– אין צו להוצאות.
העירבון, על פירותיו, יושב למבקש.

מתיר פרסום ההחלטה במתכונת בה נחתמה, בהיעדר שמות הצדדים ופרטים מזהים אחרים.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"א, 27 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

שאול שוחט, שופט, סגן הנשיא